

2 — Dah lokomotive

Zovem se Adnan, ali više volim da me zovu Pilot Astrogator. Ja sam vrh vrhova. Živa legenda. Jedini čovek koji ima sva znanja potrebna da se Interstellar Express održi na kursu. San dečurlije iz predgrađa. Predmet zavisti i ogovaranja. Vlažni san tek stasalih šiparica.

Otkad za sebe znam samo jedno sam želeo. Od svog prvog pogleda na zvezdano nebo. Od prvoga žulja nabijenog na očevoj ledini. Od prvog učiteljskog šamara.

Otkad za sebe znam jednu jedinu želju sam imao. Od dolaska komisije u selo. Od pisma o namerama. Od putovanja na univerzitet. Od potpisivanja ugovora o stipendiji.

Odrekao sam se svega: društva, provoda, žena i mladosti. Platilo sam cenu i dobio sam šta sam hteo; putovanje svog života.

I gde sam sad?

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Znam koju dugmad treba pritisnuti i u koje monitore treba gledati. Ipak, već odavno nisam učinio ništa od toga. Tek tako. Putujem u utrobi zveri. Samo to.

Zver zna svoj put. Ucertan je u čipove. Pa ipak ne zna kako da se ponaša ako presretne kišu asteroida. Ne zna kako da izbegne meteorite. Zato je tu Pilot Astrogator. Očekuje nemoguće. Misli o nezamislivom. Uvek budan, uvek oprezan.

Dvadeset godina! Lako se izgovara. Podeljeno na deset miliona trista šesdeset i osam hiljada usamljenih minuta izgleda drugačije. Mnogo drugačije.

Prvih milion minuta se nekako i podnesu. Fonoteka, filmoteka, biblioteka. Virtuelni sex, veštački nadražaji, sintetičke droge. Sav ekskluzivitet koji moć majčice Zemlje može da ponudi. I ono što sam poneo od kuće – moji snovi.

U početku sam sanjao roditelje. Kasnije prašnjave ulice selendre iz koje sam potekao. Zatim je sve češće u snove dolazila Azra; predivna i blistava. Sva u oblinama. Onakva kakvom je nikada nisam video. Azra! Tri držanja za ruke i jedan poljubac. Turban pogled dok polazim u veliki grad. Sve što sam ikada imao od žene.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Sledećih milion minuta je vreme za šetnje kroz tek naslućeno prostranstvo tovarnih odeljaka. Vreme za vežbe potrebne da mišići ne bi atrofirali. Za higijenu, nuždu i gutanje hranidbenih tableta. Vreme očaja i vrištanja u samoći. I za mnogo psihotoksika.

Nikada u životu nisam video parnjaču, ali sam bezbroj puta vraćao scenu zahuktale mašine iz filma kome ni naziv nisam zapamtio. Taj dah lokomotive me je pratio kroz snove. Ritmičan i moćan. Toliko drugačiji od savršenog mira kojim plovi Interstellar Express.

Milion minuta potrošio sam na razmišljanje o savršenosti grdosije. Zver za sobom ostavlja zvezde što miruju, bez zvuka i bez

trzaja. Savršenstvo međuzvezdane tehnologije. Putovanje se odvija bez svesti o putovanju. Sve je kao san. Ili kao noćna mora.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Nisam upamtio detalje naučnih besmislica kojima su me nakljukali. Ne znam zašto moje vreme teče drugačije. Nešto u vezi svetlosne brzine. Znam samo da Zemlja neće biti ista kada se budem vratio. Neće biti tate i mame. Neće biti Azre. Neće biti moje generacije, niti njihove dece. Dočekaće me nepoznati svet. Ponekad me to plaši, ali ne mislim prečesto o tome. Najčešće jednostavno sanjam.

Prvi minut — zamajac se pomera. Idući minut — metal se napinje do pucanja. Točak se pokreće. Zamajac i točak hvataju ritam. Minut — napred. Minut – nazad. Dah lokomotive se pojačava. Ispunjava.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Osluškujem odjek sopstvenih koraka i gledam lica uronjena u kriogen. Stotine lica, hiljade lica. Milioni lica. Mogu ih gledati i to je sve. Putnici su usnuli i čekaju trenutak svoga buđenja. Trenutak koji će kucnuti za dvadeset godina. Ne sanjam ih. U snovima me uporno proganja dah lokomotive.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Ponekad zaboravim svoju ulogu. Zaboravljam penale u ugovoru. Onda kada me samoća sasvim izludi. Ponekad pokušam prevanu; nagovaram računar da otvori kontejnere i probudi putnike.

Uzalud. Zver se ne da. Uslovi nisu ispunjeni i putovanje se nastavlja. Putovanje mog života.

Interstellar Express neosetno guta prostranstvo među zvezdama.

Za sve putnike vreme je stalo istog trenutka kada su krenuli. Probudiće se kada su i zaspali. Samo moje vreme protiče. Sekund po sekund; kao pokreti zamajca. Samo moje vreme ističe. Poput daha lokomotive.

A dvadeset godina je tek put u jednom pravcu. Treba se i vratiti. Treba doneti retke sirovine i skupocene rude majčici Zemlji. Zlehudoj maćehi koja me je odaslala.

Pilot – Astrogator. Vrh vrhova. Živa legenda.

Otkad za sebe znam samo jedno sam želeo. Od prvog pogleda na zvezdano nebo. Od prvoga žulja nabijenog na očevoj ledini. Sada znam.

Najbolji plaćaju punu cenu. Putujem u utrobi zveri. Tek tako.

Nikada neću imati potomstvo. Nikada voljenu ženu. Samo ovo jedno jedino putovanje.

Jezivi dah lokomotive i putovanje svog života.